

פרשת "אמר"

פרשת השבוע – הצעה לשיחת מפקד

פרשת השבוע היא קטע מתוך חמשת חומשי התורה הנקרא בכל שבת (וראשיתו נקרא גם בימי שני וחמישי) במטרה להשלים מחזור קריאה שנתי של התורה כולה המתחיל לאחר שמחת תורה. השבת נקרא את פרשת "אמר", הפרשה השמינית בספר ויקרא (פרק כ"א פסוק א' – פרק כ"ד פסוק כ"ג).

פרשתנו עוסקת בתחומים רבים ובחלק מרכזי בה היא סוקרת את מעגל השנה היהודי. אחד מהמועדים המוזכרים שם הוא יום קצת פחות מוכר – **יום הנפת העומר**, בט"ז בניסן (יום למחרת חג ראשון של פסח). בזמן שבית המקדש היה קיים – ביום זה היו קוצרים עומר (=קבוצת שיבולים) של שעורים מהתבואה הראשונה שצמחה השנה, ומביאים אותו לבית המקדש. יום זה הוא גם פתיחה לתקופה המיוחדת של ימי ספירת העומר – "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה... והקרבתם מנחה חדשה לא-דני..." לפי האמור בתורה, עלינו לספור את הימים במשך שבעה שבועות המתחילים בחול המועד של פסח ונגמרים בחג השבועות. ימים אלו נועדו לחשבון נפש אישי ותהליך של תיקון והתעלות, כל אחד לפי עניינו ומצבו, בכדי להגיע מוכנים לחג השבועות – החג בו ניתנה התורה למרגלות הר סיני.

בניגוד לאופן בו אנחנו בדרך כלל מסמנים לעצמנו יום משמעותי וסופרים את הימים עד שנגיע אליו, בספירת העומר הספירה היא הפוכה – בכל יום סופרים כמה ימים חלפו מאז התחלנו לספור.

אז מדוע באמת סופרים כך? אחד ההסברים הוא שספירה כזו נותנת משמעות לכל יום שחלף. יום האתמול אינו רק אבן דרך שצריך לעבור כדי להגיע ליעד – אלא יום עם חשיבות וכבוד בפני עצמו. הדרך איננה רק אמצעי, היא מטרה בפני עצמה. אנו סופרים כמה ימים עברו מאז פסח, ובכך נותנים את הכבוד לכל הימים שעברנו והתקדמנו בהם – מתבוננים אחורה בגאווה ומעניקים חשיבות לדרך אותה אנו עוברים ולא רק ליעד הסופי.

פעמים רבות במהלך השירות יש לנו אירועים שאנו מחכים בקוצר רוח שכבר יתממשו. תפקיד חדש, העלאת דרגה, ניסוי שאמור להתרחש או יציאה למשימה משמעותית. אכן יש חשיבות לציפייה לעתיד, שכן היא מראה מה היא המטרה והיעד, אבל יש חשיבות גדולה גם לתת את היחס והכבוד לימים שבדרך. כל התקדמות, כל מאמץ, חשובים ויקרים בפני עצמם. אם כך נעבור את הדרך - נגיע אל היעד מתוך תחושת עשייה וסיפוק על הדרך שעשינו.

במלחמה הארוכה בה אנו נמצאים, יש לנו לא מעט רגעים של המתנה וציפייה. **בידינו היא הבחירה מה נעשה בזמנים אלו.** האם רק נמתין ונצפה לעתיד הלא ידוע, או שנחיה את הווה עד תום, בהתקדמות ובעשייה, **בהעלאת הכשירות והמוכנות לבאות.** האם נדע להסתכל גם על התקופות המאתגרות הללו כשלבים חשובים ומשמעותיים אל מול המטרה? זה תלוי בנו - בהחלטה האם נקדיש את הזמן שבידינו לעשייה משמעותית, להתפתחות וללמידה.